

VĀ•HODY VYĀ Ā Ā•HO VĀŠKU

NedĀ•le, 11 Ā•erven 2017

(aneb nĀ•co ůvah na tĕma, jak se vyrovnat se šedesĀ•tĕmi narozkami). Nebudu se tvĀ•it rozjuchanĀ• a tvrdit, Ā•e pokroĀ•lejššĭ vĀ•k mĀ• samĕ vĕhody. To bohuĀ•el nemĀ• – Ā•lovĀ•k trĀ•vĭ poĀ•mĀ•d vĭc Ā•asu obchĀ•zenĭm lĕkaĀ•m rannĭm joggingu pĭchĀ• v koleni, kopĀ•nĭ krumpĀ•em vĀ•s unavĭ znatelnĀ• dĀ•mĭv... a taky knĭĀ•ka, obraz nebo hudba, mĀ• uĀ• nadchnou zĀ•mĭdkakdy, protoĀ•e jsem tak nĀ•jak uĀ• všechno v tĕ Ā•i onĕ podobĀ• vidĀ•la, slyšela a nĀ•kdy vnĭmala.

Cizĭ jazyky lezou do hlavy znatelnĀ• hĀ•m. Inu, jak zpĭvĀ• R. A. Dvorskĭ, do duše podzim se jiĀ• vkrĀ•dĀ•. lamentovat je snadnĕ a prĀ•vĀ• proto, Ā•e nevĕhody vyššĭho vĀ•ku jsou tak oĀ•ividnĕ, bude dobĀ•me se pĀ•mĕ poĭvat na ty vĕhody. Tak napĀ•mĭklad kdyĀ• mĀ• nĀ•kdo pustĭ sednout v tramvaji, uĀ• se nemusĭm cĭtit dotĀ•enĀ• a pĀ•mĕy proĀ• asi dnes vypadĀ•m jako troska. Co je dĀ•leĀ•itĕ: vĀ•k je alibi. MĀ•m prĀ•vo na lenost, mĀ• Ā•u si zjednodušit Ā•ivot a nemusĭm mĭt poĀ•mĀ•d ten uštvanĭy pocit, Ā•e „nestĭhĀ•m“ - tedy to jsem nemusela nikdy, ale teĀ• mĀ•m dobrĕ alibi i sama pĀ•mĕd sebou a pĀ•mĕd tĀ•mi vnitĀ•mĭmi bĀ•sy, kterĕ mĀ• neustĀ•le vĀ•nĀ•jĭ do novĕch a novĕch Ā•in. MĀ•m nĀ•rok na zapomnĀ•tlivost - koneĀ•nĀ•! - Tĭm myslĭm tĀ•mĕba situace, kdy jsem v zamyšlenĭ odjela metrem opaĀ•n smĀ•rem, nebo kdy jsem šla pro nĀ•co do sklepa a zapomnĀ•la jsem, pro co... to se mi stĀ•valo vlastnĀ• ůplnĀ• vĀ•dycky a tak znaĀ•nĀ• roztrĀ•itost byla na povĀ•ĕnou, ale teĀ• si mĀ• Ā•u Ā•mĭkat, Ā•e je v poĀ•mĀ•dku a Ā•e na tom je šnejsem tak špatnĀ•. MĀ•m mnohem vĀ•tšĭ prĀ•vo na vrtošivost a prostoĀ•mĕkost, vlastnĀ• se mĀ• Ā•e volnĀ•ji projevit mĀ•j vnitĀ•mĭnĭ puberĀ•Ā•k a mohu tĀ•mĕba Ā•mĭkat lidem impertinence, k Ā•emuĀ• jsem vĀ•dycky mĀ•la pĀ•mĕ. TeĀ• je to mnohem spoleĀ•ensky pĀ•mĭjatelnĀ•jšĭ, protoĀ•e kaĀ•dĭ vĭ, co se dĀ• od energickĕch dĀ•chodkyĀ• oĀ•ekĀ•. Mimochoodem, mĀ•j pĀ•mĭtel vyzozoroval, Ā•e v Ā•ech mĀ•me oproti jinĕm zemĭm zvlĀ•stnĭ kategoriĭ staršĭch Ā•en, kterou oznaĀ•uje jako „zuĀ•mĭvĕ babiĀ•ky“. U toho bych se zastavila, protoĀ•e vĀ•tšĭ rĀ•znost staĀ•enek je prosĭm dĀ•na nejen sociĀ•nĀ•, ale i biologicky. Mladĕ Ā•eny potĀ•mĕbujĭ spoustu mĭrnosti a trpĀ•livosti, protoĀ•e by asi zlobĭcĭm dĀ•tem hrozily strašnĕ vĀ•ci, a zlobĭcĭm muĀ•m moĀ•nĀ• zrovna tak. Ā•enskĕ hormony, kterĕch jsmĀ• mlĀ•dĭ plnĕ, nĀ•sbavujĭ poddajnostĭ a trpĀ•livostĭ. Staršĭ Ā•eny jsou na tom zĀ•sadnĀ• jinak. EvoluĀ•nĀ• to mĀ• svĀ•j smysl, jejich kmen Ā• rod v nich mĀ• pracovnĭ sĭly, kterĕ bychom mohli pĀ•mĭrovnat ke vĀ•elĀ•m dĀ•lnĭcĭm nebo mravenĀ•m vojĀ•m. Tomu se pĀ•mĭz pĀ•sobuje i naše tĀ•lo, rovnovĀ•ha našich hormonĀ• se posouvĀ• ve prospĀ•ch testosteronu, dokonce nĀ•m zaĀ•nĀ•jĭ rĀ•st fousy a jsme mnohem rĀ•znĀ•jšĭ a nedĀ•me si uĀ• všechno lĭbit. TakĀ•e i jĀ• si v rĀ•mci toho mohu daleko volnĀ•ji – jak se Ā•mĭkĀ• – pouštĀ•t hubu na špacĭr! Druhou mnoĀ•ĭnu vĕhod bych oznaĀ•ila jako upĀ•mĭmnĕ a opravdovĕ vnitĀ•mĭnĭ zklidnĀ•nĭ. Mluvila jsem o vnitĀ•mĭnĭch bĀ•sech Ā•enou do novĕch a novĕch aktivit a jejich vĀ•Ā•nĕho nestĭhĀ•nĭ. Nynĭ tito bĀ•sovĕ skuteĀ•nĀ• vyklĭzejĭ pole a Ā•lovĀ•k zaĀ•nĀ• všechno brĀ•t relaxovanĀ•ji, leĀ•ĕrnĀ•ji a s nadhledem. Tak nĀ•jak vĭ, Ā•e na všech tĀ•ch vĕkonech zas tolik nesejde. Dostane se do stavu jakĕhosi „zenovĕho spoĀ•nutĭ“, napĀ•mĭklad zahrĀ•dkĀ•mĕskĕho, ale v mĕm pĀ•mĭpadĀ• i samozĀ•obitelskĕho. DĀ•mĭv mi šlo hroznĀ• na nervy, kdyĀ• se mĀ•ly sklĭzet a zpracovĀ•vat nĀ•jakĕ ploch zahrĀ•dky. SamozĀ•mĕjmĀ• Ā•e mĕm hlavnĭm hobby je propagace sobĀ•staĀ•nosti, permakultury a samozĀ•obitelstvĭ, ale nĀ•c jinĕho jsem kĀ•zala a nĀ•co jinĕho doopravdy dĀ•lala... poĀ•mĀ•d mi hoĀ•mĕly nĀ•jakĕ termĭny pĀ•mĕkladĀ•, musela jsem Ā•mĕšit krize v našĭ organizaci a tak dĀ•le, tak pro mĀ• byl opravdu problĕm se zklidnit a tĀ•mĕba trpĀ•livĀ• obĭrat keĀ•mĀ• kuliĀ•ky rybĭzu... JenĀ•e loni jsme mĀ•li na zahradĀ• rybĭzu spoustu a moje maminka pĀ•mĕstala zvlĀ•dat zavaĀ•mĕvĀ• jsem se do toho se zaĀ•atĕmi a skĀ•mĭpajĭcĭmi zuby (takovĀ• ztrĀ•ta Ā•asu!) pustila. PostupnĀ• jsem se do tĕ prĀ•ce vĀ•ila a zaĀ•ala mĀ• bavit. Zabralo mi to celĕ odpoledne, svedla jsem boj s odšĀ•vĀ•ovaĀ•em, pak jsem stĀ•la nad hrncem, kde se vaĀ•mĭla smĀ•s šĀ•Ā•vĀ•y a Ā•elĭrovacĭho cukru, sbĭrala pĀ•nu... zklidnila jsem se u toho a pochopila jsem, jakĕ to mĀ• pĀ•vaby. Zasnĭla jsem se a pĀ•mĕdstavovala jsem si, Ā•e neexistujĭ supermarkety, kde si mohu rybĭzovĕ dĀ•em koupit za sumu, kterou si vydĀ•lĀ•m za stokrĀ•t kratšĭ Ā•as, neĀ• strĀ•vĭm vĕrobou tohohle domĀ•cĭho dĀ•emu. Všĭmala jsem si, Ā•e kaĀ•dĀ• rudĀ• prĀ•svitnĀ• kuliĀ•ka je vlastnĀ• malĕ umĀ•leckĕ dĭlo. Olizovala jsem si z prstĀ• hustou kyselou šĀ•Ā•vu, kochala jsem se pohledem do naplnĀ•nĕch rubĭnovĀ• prosvĭtajĭcĭch sklenĭĀ•ek... v podstatĀ• byl tenhle zĀ•ĭte velkĀ• krĀ•sa. Na zĀ•vĀ•r sem ještĀ• vsunu povzbudivĕ etnickĕ okĕnko. PĀ•mĕd Ā•asem jsem byla ve vietnamskĕ restauraci a pĀ•mĕs její prĀ•h se prĀ•vĀ• belhala ven shrbenĀ• staĀ•enka o holi. Moje prvnĭ reakce byla netrpĀ•livost: staĀ•enka zdrĀ•Ā•ovala a blokovala vchod nĀ•m ostatnĭm, kteĀ•mĭ jsmĕ spĀ•chali nĀ•co zhltnout. - Pak jsem si všĭmla, jak s nĭ jednĀ• vietnamskĕ personĀ•l. Jeho dva nebo tĀ•mĭ Ā•enovĕ se hrnuli za nĭ a vyprovĀ•zeli ji s nesmĭrnou uctĭvostĭ, s tisĭcĭ ůsmĀ•vĀ• a ůklon, drĀ•ĕli ji dveĀ•mĕ a pĀ•mĕlĭ hezkĭ den... zkrĀ•tka se mohli pĀ•mĕtrhnout. Pochopila jsem, Ā•e takhle to v jejich kultuĀ•m vztahy ke starĭm lidem prostĀ• chodĭ. TakĀ•e s postupnĕm etnickĕm promĀ•Ā•ovĀ•nĭm našĭ spoleĀ•nosti se moĀ•nĀ• b staĀ•enky a staĀ•ĭci tĀ•šit stĀ•le vĀ•tšĭmu spoleĀ•enskĕmu uznĀ•nĭ! EVA HAUSEROVĀ